

Khi Những Ông Chồng "Gắt Gỏng" Lên Tiếng

Tác giả : Nguyễn Quốc Phương

Do Vĩnh Tùng JJR 64 giới thiệu

Nhân Ngày Father's Day

Trong buổi hội luận ngày 12-5 về đề tài gia đình nhân dịp “Ngày Lễ Mẹ”, đài Saigon Houston Radio, dưới sự hướng dẫn của bà Vũ Thị Thanh Thủy để vinh danh người Mẹ. Chính vì Vinh danh người Mẹ nên quý bà quay mũi dùi sang “giữa đập” te tua các người cha.

Đa số các bà than phiền và chê trách những ông chồng vì lớn tuổi nên sinh ra khó tính, khó chịu, hay gắt gỏng vô lý. Lúc còn ở quê nhà, các ông đâu có sinh tật xấu như vậy. Con cái cũng thường than phiền với mẹ về tính tình của bố thay đổi, khó khăn gắt gỏng với con cái. Trong lúc đó, các bà khen đáo để những người mẹ. Họ sang Mỹ phải làm việc vất vả như đàn ông, lo cơm nước bếp núc, lo dạy dỗ con cái, chịu đựng trăm bề đắng cay vì người chồng khó tính, không biết nghe vợ, độc đoán, xem thường vợ...v.v.. Nói chung, người đàn bà Việt Nam tại Mỹ chịu thiệt thòi trăm chiều, vất vả ngàn đường.

Hôm đó tôi muốn gọi vào để giải thích cho quý bà biết có đúng như quý bà nói không? Nhưng tôi biết gọi vào rồi cũng sẽ bị cho là “thêm một tên đàn ông khó tính”, làm cái bia cho quý bà tập bắn. Tôi đành dùng ngòi bút, qua tờ báo Đất Mẹ để phân giải cho tường tận.

Đàn ông chúng tôi không phải ai cũng hoàn hảo như quý bà. Chúng tôi biết điều đó lắm chứ. Nhưng quý bà phải nhớ cho một điều: Sau năm 1975, giới đàn ông, giới làm chồng sau khi bước chân vào nước Mỹ, chúng tôi đã biết ngay “thân phận” của chúng tôi ra sao; cũng như thế, quý bà cũng biết ngay “quyền lực” của quý bà đến mức nào. Nếu nói rằng người chồng trước năm 1975 đủ mọi tính xấu, gắt gỏng vợ con, trăng hoa bay bướm, vợ bé vợ nhỏ, tiền bạc nắm hết, chuyện gì cũng quyết định, vợ con ít khi dám xía vào v.v và v.v.. chúng tôi tạm đồng ý chuyện đó có thật. Quý bà chỉ một mình tàn tã nuôi con, lo cơm nước trong nhà, không làm một công việc gì vì người chồng đã gánh vác hết. Nhưng cũng có một số bà, chồng làm lớn, có người ăn kẻ ở nên vất thân đi tới nhà bạn bè, ngồi lê đôi mách, hết nói chuyện chồng mình tới nói chuyện chồng thiên hạ, lắm mồm lắm miệng rồi sinh ra mất lòng nhiều người. Nhưng khi người chồng sống trên đất nước này, chúng tôi dám nói với quý bà là 90% các ông chồng già, sồn sồn và cả bọn chồng trẻ, đều là những người chồng đáng khâm phục.

Họ không còn ăn chơi như ở Việt Nam. Họ không dám độc đoán về những quyết định trong gia đình. Chuyện vợ nhỏ vợ bé là một điều họ tối kỵ và không thể, không dám thực hiện được, lý do cũng dễ hiểu: tiền bạc đâu có mà cung cấp nuôi dưỡng các cô vợ bé này. Cũng chẳng cô gái trẻ nào lại ngu dại đi làm cái kiếp vợ bé hay “gái bao” như ở Việt Nam. Các cô chịu khó đi làm thì tiền bạc gấp trăm lần tiền của các ông chồng “cất đầu” để nuôi các cô. Hơn nữa, phương tiện di chuyển, liên lạc, xe hơi đó, điện thoại cầm tay đó, người quen kẻ biết tràn ngập trong những nơi sinh hoạt tập nập người Việt, làm sao mà họ che giấu vợ con bạn bè được. Luật pháp Mỹ cũng rất sẵn sàng đưa họ vào tù nếu mang tội “song hôn”. Những cô có nhan sắc lại là những món quà quý của Thượng Đế ban tặng, thì thiếu gì những anh kỹ sư, bác sĩ nhòm ngó tới, tội gì phải lấy mấy anh chồng già đủ bệnh tật. Họ biết con cái trên đất nước này có một cuộc sống riêng tư của chúng. Nếu gắt gỏng hay sống không xứng đáng là một người bố, chúng sẽ không ngần ngại bỏ ra ra đi rất dễ dàng.

Tiền bạc cũng làm sao cất giấu vợ, trừ khi có những ông chồng đi làm riêng tư, lấy tiền mặt, không biên nhận. Nhưng tiền đó cũng chẳng là bao nhiêu. Nếu nhiều thì phải khai thuế. Giấy khai thuế năm chình ỉnh trước mắt, có bà vợ nào lại không biết đọc, trừ phi những bà vợ mới chân ướt chân ráo tới Mỹ. Những ông chồng có máu ăn nhậu la cà, cũng chỉ vừa phải. Chuyện ăn nhậu với bạn bè cuối tuần hay trong gia đình cũng có giới hạn. Người chồng biết điều đó, không như ở Việt Nam ăn nhậu tuần bảy ngày, la cà thâu đêm suốt sáng, đôi khi không về nhà hai ba ngày, người vợ mỏi mắt chờ chồng mà không dám nói lên một lời trách móc. Nếu họ hành xử như ở Việt Nam thì hậu quả xảy ra trong gia đình thế nào, họ đã biết trước: mất vợ, mất luôn con và bạn bè không ai dám dung dưỡng họ trong lúc bị vợ con đánh bật ra khỏi gia đình.

Còn rất nhiều điều và luật lệ bất thành văn đã khống chế người chồng trên đất Mỹ không thể tung hoành như ở quê nhà. Những điều đó đã đưa người chồng tới một sự lựa chọn thật rõ ràng: một là trở thành người chồng tốt, hai là chỉ có chết không kịp ngáp. Dĩ nhiên, những người đàn ông Việt Nam bình thường, không ai muốn đi vào chỗ chết cả, ai cũng muốn có một mái gia đình ấm cúng.

Quý bà đổ tội cho mấy ông chồng già rồi sinh ra gắt gỏng? Chúng tôi không đồng ý chuyện đó. Đây chỉ là một câu nói xưa như trái đất. Một bà đồn qua hai bà, hai bà đồn tới mười bà, mười bà truyền miệng sang trăm bà, ngàn bà để rồi trở thành một câu nói truyền thống nhưng vô nghĩa. Không có ông chồng già hay trẻ nào tự dưng gắt gỏng với vợ con, nó phải được phát xuất từ một lý do nào đó. Chúng tôi xin tạm đưa ra những lý do chung, mà hầu như gia đình nào cũng có thể xảy ra:

Người chồng gắt gỏng khi say sưa. Đây là một lý do chúng tôi không dám bênh vực. Một số ông chồng có tật xấu đó, khi rượu vào thường sinh ra gắt gỏng với vợ con, đó là điều đúng. Nhưng chỉ qua cơn say thôi, sau đó họ sẽ trở lại bình thường. Hơn nữa, chuyện người chồng say túy lúy, bê tha làm xấu hổ vợ con là chuyện rất hiếm xảy ra. Nếu quý bà biết tính chồng như vậy, chịu khó nhẫn nhục một vài tiếng đồng hồ qua cơn say rồi đâu cũng đâu vào đó, không phải là lý do chánh đáng để lên án chồng.

Người chồng gắt gỏng về chuyện tiền bạc gửi về Việt Nam. Thường thường, người chồng ít khi quan tâm tới chuyện gửi tiền bạc về Việt Nam cho gia đình hai bên. Chuyện này 95% các bà vợ đều quyết định và nắm giữ. Đôi khi có những ông chồng thật tội nghiệp, phải cất giấu tiền bạc riêng không nhiều để gửi về cho gia đình. Vì họ biết rằng lên tiếng trong vấn đề này, làm gì cũng bị vợ gây gổ rồi sinh chuyện lớn. Họ không muốn chuyện này xảy ra. Ngược lại, bà vợ muốn lên tiếng gửi tiền về Việt Nam lúc nào cũng được, gửi cho ai cũng chẳng “care” gì chồng. Dĩ nhiên người vợ thường gửi nhiều cho gia đình mình hơn gia đình bên chồng, không cần biết chồng đồng ý hay không. Nếu ông chồng lên tiếng, lập tức các bà vợ lên tiếng chống đối, chưa kể tới chuyện quý bà còn mắng nhiếc chồng là đồ bần tiện, keo kiệt, nói cho con cái biết bố mày là như thế đó, như thế kia. Thử hỏi có ông chồng nào chịu nổi, lại không sinh ra gắt gỏng?

Người chồng gắt gỏng về chuyện buôn bán làm ăn. Đưa tiền về Việt Nam để nhờ bà con mua đất đai tài sản đầu tư, là một cách khá thông dụng. Nhưng đa số quý bà khi quyết định việc này, tiền bạc thường giao cho cha mẹ, anh em bà con phía bên mình, ít khi giao cho bên chồng. Giao cho bên chồng thì đưa ra nhiều lý do chánh đáng, nào là anh em lừa gạt nhau, cha mẹ cũng không tin nổi, em út thì lo ăn chơi đâu biết làm ăn. Nhưng nói tới gia đình quý bà thì ông chồng phải mở tai mà nghe: cha mẹ tôi rất thương con cái, biết suy xa tính gần, anh em tôi đưa nào cũng lo làm ăn lại thật thà không có chuyện lừa gạt, em tôi không ăn chơi như mấy thằng em của ông chồng. Ông chồng không dám có ý kiến, vì lên tiếng là bị đổ tội bênh gia đình chồng. Ông chồng đành phải im tiếng cho yên cửa yên nhà. Sau khi bên vợ đầu tư xong xuôi, tên tuổi tài sản cũng bên vợ nắm hết. Nhưng xảy ra chuyện chiếm đoạt, quý bà cũng phe lờ luôn. Lý do rất dễ hiểu là có chiếm đoạt thì cha mẹ anh em mình cũng hưởng, có ai xa lạ đâu. Ông chồng lại cắn răng mà chịu trận. Nếu tiền bạc chia đều cho cả hai bên nội ngoại đầu tư, rủi bị thất bại, mất cả chì lẫn chài thì bà vợ lại la rầm lên: Tại gia đình bên ông, toàn là thứ lừa gạt, chị em phản trắc, bố mẹ gian manh. Còn bên tôi thì tội nghiệp chúng nó, đã rán sức làm ăn nhưng thời không đến nên mới thất bại đó thôi. Ông chồng cãi lại sẽ bị m ang tội khó chịu, gắt gỏng, bênh gia đình mình.

Người chồng gắt gỏng về con cái. “Con hư tại mẹ” chứ chẳng ai nói “con hư tại bố”. Vì con cái được mẹ nuông chiều như vậy nên chúng thường theo và nghe mẹ. Bố mẹ thương yêu con cái đều giống nhau, nhưng chiều con thì bố nhất định không bằng mẹ. Vì mẹ thường chiều con một cách vô lý, quá đáng hoặc quá “sợ” chúng nó nên ông bố đôi khi nổi cáu. Người chồng nóng tính thì la hét om sòm, người điềm đạm thì nói với vợ nhẹ nhàng nhưng khá đau, có ông thì để gia đình được êm ấm, không dám nói năng nhưng cứ chỉ tức bực, bất mãn thế nào con cũng biết. Tất cả những hành động đó, nếu có gây gổ giữa vợ chồng xảy ra vì con cái, quý bà cũng

la lên là chồng bà khó khăn, gắt gỏng với con cái, nhưng quý bà không biết rằng nguyên do không chịu hiểu chồng, lại đổ con lên đầu, bênh con đến độ xem uy quyền ông bố của nó chẳng ra gì cả.

Ngoài vô số chuyện lớn bị tội gắt gỏng, các ông chồng cũng bị cho là gắt gỏng, khó tính trong những việc nhỏ. Nếu đi công việc là của chồng như tiệc tùng đình đám, hội hè, tang lễ cưới hỏi, nhà thờ, nhà chùa... ông chồng luôn muốn đúng giờ nên cho quý bà biết trước cả ngày, đôi khi cả tháng. Nhưng đến giờ sắp đi thì quý bà còn tà tà chải tóc, bôi son, thay áo này đổi áo kia, dép này không hợp màu áo, giày kia không cao đúng mức, đôi khi có bà tới giờ phút đó còn bắt chồng chờ đến tiệm hair làm lại bộ tóc. Ông chồng tức hộc máu, ngồi chờ như “gà mắc đẻ”, mặt mày hầm hầm cần nhẫn mà không dám nói lớn. Quý bà lại cho là chồng khó tính, hay cần nhẫn. Nhưng tới phiên đi vì chuyện quý bà như xem Đại Nhạc Hội, nhảy đầm, phòng trà, shopping, tiệm kim hoàn... thì ông chồng chưa kịp mang giày, đã la toáng lên là chậm chạp, không lo chuẩn

bị trước, người vô trách nhiệm, không thương vợ, không lo cho vợ. Nếu ông chồng có phản ứng thì bị cho là khó khăn, gắt gỏng.

Ông chồng mới đi làm về, tắm rửa xong lên sofa ngồi xem TV vài phút để “thanh thần”. Ngồi chưa nóng đít, bà vợ lù lù đi làm về thấy chồng ngồi xem TV, bắt đầu mở máy phóng thanh, vặn volume tối đa: Ông làm gì mà để nhà cửa lộn thối như vậy? Bếp núc không chịu dọn, chén bát lung tung trong sink, vậy mà ông ngồi xem TV được sao? Cái gì cũng bắt con vợ già này làm, chịu làm sao nổi hử ông? Ông chồng lên tiếng giải thích là bị ghép ngay cái tội già sinh khó tính, gắt gỏng. Nhưng có khi ông chồng đi làm về thấy bà vợ ngồi xem phim bộ Tàu, Đại Hàn, Việt Nam suốt ngày, cơm nước chưa có, áo quần chất thành đống chưa giặt, chúng tôi mới lên tiếng than phiền chút đỉnh, đâu dám nặng lời, cũng bị tiếng là khó chịu, không biết thương vợ đi làm vất vả lại còn gắt gỏng vô lý.

Cơm nước xong, con trai thì nhảy lên sofa xem TV, con gái thì phóng vô phòng riêng, ôm cell phone nói chuyện trăng giăng đại hải với boy friend. Quý bà đâu dám kêu con ra giúp mẹ một tay, chỉ còn thằng chồng đang ngồi đó, uống chưa hết lon beer đã bị kêu tên đích danh, lo tới giúp bà một tay. Ông chồng bất mãn, chưa kịp thi hành, vừa đi vừa lăm bằm trong miệng, trước sau gì cũng bị ghép tội lười biếng không giúp đỡ vợ, còn cần nhằn khó chịu.

Đi shopping là một sở thích quý bà có thể đi suốt ngày mà không mệt mỏi, mặc dù chẳng mua gì hết. Nhưng nó là một cực hình cho người chồng. Có nhiều bà còn độc ác hơn, không chịu đi một mình mà bắt chồng phải đi theo như là một body guard. Có nhiều ông chồng kinh nghiệm, mang theo một cuốn sách báo nào đó, tìm một nơi vắng vẻ ngồi đọc để chờ vợ. Nhưng có bà cũng không chịu, bắt chồng phải đi theo mình suốt buổi. Thế là gắt gỏng, cần nhằn, khó chịu phải xảy ra, quý bà lại quy tội cho ông chồng.

Từ sau năm 1975, quý bà sang Mỹ đưa nhau đi học nhảy đầm rần rần như đi biểu tình. Ngược lại không mấy ai thấy đàn ông đi học nhảy đầm. Đi vũ trường cũng là một sở thích của quý bà thời nay. Nhưng ông chồng lớn tuổi không còn ham muốn chi vụn vặt. Cho nên mỗi lần quý bà bắt ông chồng đi vũ trường là như một cực hình cho các ông. Không đi thì không được, bị quý bà cần nhằn cho là què mùa, khó tính, mà đi là cả một chuyện “chẳng đáng đừng”. Lớn tiếng lại xảy ra, trăm tội đổ lên đầu ông chồng là gắt gỏng, khó chịu.

Chúng tôi chỉ nói ra một vài trong số hàng ngàn chuyện tại sao ông chồng của quý bà phải gắt gỏng, khó chịu. Đó không phải là hoàn toàn tại họ. Người đàn ông, người chồng trung bình, luôn luôn họ muốn có một cuộc sống hạnh phúc và gia đình vui vẻ. Họ không muốn bỗng dưng trở nên gắt gỏng. Họ không phải là loại người ít học và không thương quý vợ, nhưng sự đòi hỏi của quý bà đi quá xa với cách xử sự của người chồng. Quý bà đừng bắt người chồng phải giải quyết một vấn đề theo ý của mình. Đàn ông họ thường có cái nhìn xa hơn, sâu hơn và tế nhị hơn người đàn bà, nhất là hạng đàn bà lúc nào cũng muốn hơn chồng, hơn trong nhà chưa đủ mà phải hơn cả ngoài xã hội.

Quý bà cứ thử xem, trong xã hội nước Mỹ đầy oan ức và oan trái cho các ông chúng tôi, có lúc nào quý bà thấy vợ mang súng giết chết con cái rồi tự sát không? Chắc chắn là không.

Nhưng chồng giết hết một đàn con, nếu vợ có mặt ở đó cũng xơi tái luôn rồi tự sát, chuyện đó không thiếu trên đất Mỹ. Người Việt cũng có “tham gia” vào những thảm kịch này không ít. Sống tại Houston gần 30 năm, tôi đã chứng kiến ít nhất bốn vụ người chồng Việt Nam giết vợ, giết con rồi tự sát. Tại sao? Quý bà cứ đổ tội cho thằng chồng đó ngu dốt, tàn ác, vô lương tâm, khủng điên, thiếu học, cờ bạc, nghiện ngập xì ke ma túy v.v.. Chúng tôi dám nói chắc với quý bà nó khủng điên hoặc xì ke ma túy, nhiều lắm chỉ chiếm 20 % thôi, còn lại 80% là người chồng đã bị các bà vợ dồn đến một ngõ cụt không lối thoát. Con chó khi đẩy nó vào đường cùng, nó phải tấn công trở lại. Quý bà đã đẩy chồng mình như một con chó vào chân tường. Một con chó biết cân nhắc trái phải, biết đạo nghĩa, biết tạo dựng một gia đình hạnh phúc, biết dạy dỗ con cái nên người, biết cần cù làm ăn, biết giao hết tiền bạc cho vợ để quán xuyến việc gia đình, biết thương vợ nhin con trong những hoàn cảnh phải chịu sự thiệt thòi về mình, nhưng đến độ con chó hai chân không còn sức chịu đựng được nữa, bộ óc thông minh của nó như bị nổ tung lên, “out of control”, nó không nhảy xổm để cắn xé, mà chỉ còn cách dùng tới khẩu súng để kết thúc một sự tức giận đến cùng tận, một nghiệt ngã mà sức chịu đựng của nó không còn “handle” nổi.

Việc làm của con chó hai chân này quả thật là đáng buồn và đáng trách, nhưng quý bà chẳng bao giờ nghĩ đến ai đã dồn nó vào chân tường. Quý bà hôm gọi vào đài quy hết sự gắt gỏng, khó tính, bảo thủ lên đầu ông chồng già, nhưng thật “nhân đức phúc hậu” thay, cuối cùng quý bà cũng rán hy sinh chịu đựng để cho gia đình được êm ấm, con cái kính nể ông bố. Chính những lời nói “nhân đức phúc hậu” đó đã làm cho thính giả, trong đó có hàng chục ngàn bà vợ đang nghe phải khó chịu và bất bình, nói chỉ tới ông chồng của quý

bà. Chúng tôi không thấy bà nào nói được một câu nhận mình có lỗi làm trong sự gắt gỏng của chồng, mà chỉ a dua nhau

đổ tội hết lên đầu chồng. Quý bà đang muốn phô trương cho thánh giả biết quý bà là những “thánh nhân”, là những tấm gương sáng soi cho chị em đang và sẽ làm vợ, là những người vợ “Tiết Hạnh Khả Phong” cần đưa lên bàn thờ cho thế nhân tôn kính.

Khi bước chân vào đất Mỹ để có một cuộc sống mới, đó cũng là lúc Thượng Đế đã ban cho quý bà một điểm phúc có một người chồng tốt hơn rất nhiều như lúc còn ở quê nhà. Nhưng cùng lúc đó, Thượng Đế lại bắt đầu đặt lên vai người chồng Việt Nam một Thánh Giá nặng tới ngàn cân. Chính quyền Mỹ thì giương cao biểu ngữ “Đây là đất nước tự do và bình đẳng”. Chỉ có chừng đó thôi, quý bà sẽ nghiệm ra tại sao các ông chồng già của quý bà gắt gỏng, khó chịu, bực tức mà phải lặng câm, không thốt nên lời. Xin quý bà nên xem lại mình trước khi phán đoán người bạn đời của mình.

Chúng tôi biết rằng hôn mê luận, có rất nhiều, rất nhiều người vợ bất bình với quý bà. Họ có cảm tưởng như quý bà đang thay mặt cho giới phụ nữ làm vợ Việt Nam giương cao “ngọn cờ chính nghĩa làm vợ” trong cái xã hội tự do và bình đẳng này. Hình như quý bà cũng rất hãnh diện về lời phát biểu trù dập chồng trước mặt thiên hạ. Nói thẳng ra, quý bà không phải là những người vợ tiêu biểu giống như hàng vạn người phụ nữ Việt Nam đang làm vợ trên đất nước này. Họ thông minh và hiểu biết, nhận ra lý do gắt gỏng của chồng và biết tự chế những phản ứng không như quý bà. Họ còn biết sự gắt gỏng của chồng không bỗng dưng mà có, nhưng lý do cũng tại mình một phần trong đó. Họ biết cân bằng những xung khắc cả đôi bên để bảo vệ một mái ấm gia đình, vì họ biết cả hai vợ chồng cũng như con cái đều muốn điều đó.

Tôi được biết chỉ có một số ít quý bà (thường là vợ của những cựu tù nhân chính trị mới qua Mỹ sau này) đã thay đổi rất nhanh, còn hơn cả con gái mình. Họ hòa nhập với xã hội Mỹ như để không muốn thua kém các bà qua trước. Chỉ có việc đó không thôi nên đã xảy ra biết bao chuyện đau lòng, và người chồng, con cái biết nhưng cũng đành câm lặng cho yên cửa yên nhà. Nhưng đa số phụ nữ Việt Nam tại Mỹ, nhất là các vợ người lính, họ rất hiểu và thông cảm cho chồng. Trong thời chiến chồng phải đi vào trận mạc, đối diện với cái chết từng phút, từng giây. Sau khi miền Nam mất, họ lại bị đẩy vào tù, một nhà tù không có xét xử, không biết ngày về. Cái tâm trạng cực kỳ căng thẳng đó đã làm cho người quân nhân sa sút tinh thần biết chừng nào. Khi qua tới Mỹ, người chồng lúc này đã đến tuổi về hưu, nếu trẻ hơn thì sức khỏe cũng không còn trai tráng đủ sức đi làm. Người vợ biết điều đó, và nếu ông chồng lúc nào có nóng nảy, bực tức, khó khăn, cần nhẫn, gắt gỏng thì người vợ cũng hiểu, rồi mọi chuyện sẽ qua đi. Nếu sự chịu đựng của quý bà như hôm lên đài gọi vào, so với sức chịu đựng của các ông chồng, chỉ là hạt cát trong sa mạc. Người chồng chưa bao giờ than trách, chưa bao giờ oán hận mấy bà. Họ cũng không khoe khoang sức chịu đựng của họ để rồi lên tiếng cho thiên hạ nghe như quý bà. Đó là đàn ông! Đó là người chồng quý bà phải trân quý!

Cuối cùng, nếu quý bà cứ tiếp tục chê trách than phiền ông chồng già của mình khó tính, gắt gỏng với vợ con, độc tài, không nghe theo lời mấy bà để bắt quý bà phải hy sinh chịu đựng năm này qua tháng khác... chúng tôi đề nghị và chỉ lối cho mấy bà kiếm một ông chồng khác tuyệt vời: không cần nhẫn, không gắt gỏng, không khó chịu với con cái, không bảo thủ, nói gì làm đó, bảo sao đánh vậy như ông Thiên Lôi, khỏe mạnh, trẻ trung... quý bà đến ngay trước chợ Việt Hoa góc đường Beltway 8 và Beechnut, hàng trăm “ông chồng lý tưởng” đó nằm la liệt trên sân cỏ, trong parking lot, quý bà tha hồ lựa chọn.

Nguyễn Quốc Phương